

[Peter Larsen.]

sions- og tilskudssystem ikke vil medføre nogen samlet stigning i udgifterne. Formålet må jo være gennem rationaliseringer at opnå — forhåbentlig — visse besparelser. Det drejer sig alene om en afvejning af, hvordan statens tilskud til sygekasserne og kommunernes tilskud til sygekasserne fremover skal indpasses i systemet. Jeg skulle da hilse med stor tilfredshed, hvis en omlægning af disse refusioner og tilskud kunne medføre, at man via disse forenklinger kunne få besparelser frem, så man kunne tage andre og nye opgaver op. Jeg ville også hilse med tilfredshed, hvis den økonomiske udvikling formede sig sådan, at man i højere grad kunne tage nye opgaver op; derom tror jeg nok der er enighed.

Op blot en bemærkning til hr. Skråppenborg-Nielsen, der nævnte som en af sine forudsætninger for, at opkrævningen skulle ske over skattebilletten, at det ikke måtte medføre en ændring i den bestående lægeordning. Heri er jeg ganske enig. Det ligger ikke i vor tanker at ændre noget ved det grundlag, som består mellem læge og patient; det er noget af det mest værdifulde, deri er jeg ganske enig. Det andet, hensigtsmæssigheden og de tekniske problemer, håber jeg vi kan tale os til rette om.

Skråppenborg-Nielsen: Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Peter Larsen, at hans sidste bemærkninger glædede mig særdeles meget.

Må jeg så lige ganske kort sige til det ærede medlem fru Inger-Lise Bech Hansen, som jo også, da vi havde forslaget her til behandling i sidste folketingsamling, ville have sygekasserne over på det offentlige, at det vil jeg også godt have, men hvis det ærede medlem tror, at det bliver billigere derved, så tager hun afgørende fejl. Og jeg vil kun have sygekasserne over på det offentlige, hvis den nuværende lægeordning kan bevares, og det tror jeg ikke den kan.

Det ærede medlem hr. Erik Hansen talte noget om, at vi måtte afvente socialreformkommissionens betænkning og alt det dér, og vi skulle vente på den. Se, der er 179 medlemmer i det høje folketing. De er vant til at vente, de er næsten vant til at vente på alting i denne verden, for der ned sættes et utal af kommissioner og nævn.

Hvis man nu lagde den dødssyge partipolitik, der føres her i tinget, lidt til side og fornuftigt satte sig ned ved bordet og sagde til sig selv: hvad er fornuftigt i denne situation — her drejer det sig om sygekasserne — så kunne man meget, meget let inden denne folketingsssamlings afslutning komme til et resultat, der ville være til gavn både for sygekasserne og for medlemmerne, for samfundet og for os alle sammen, uden at afvente nogen som helst kommissionsbetænkning; der kræves blot lidt sund fornuft og lidt velvilje. Det er der som bekendt ikke ret meget af her i folketinget. Vi hørte jo debatten om opsparringen her i formiddags. Den var opløftende at rejse hjem på nu i weekenden.

Op så lige til sidst: jeg er i og for sig lidt, ja, jeg er meget ked af, at den indsats, som danske sygekasser og de pionerer, der skabte dem for snart 100 år siden — en indsats, der har betydet helt fantastiske resultater i sygdomsforebyggelsen herhjemme — at denne indsats, ikke mindst af den ungdom, der er ved at vokse til, synes næsten at være glemt.

Socialministeren (Bundvad): Jeg har bedt om en kort bemærkning for at kunne svare fru Inger-Lise Bech Hansen. Det kunne jo virke som en uartighed, hvis jeg overså et spørgsmål, og det ville jeg nødig det skulle. Fru Inger-Lise Bech Hansen spurgte om socialreformkommissionens arbejde. Derom kan jeg sige, at kommissionen efter at have tilvejebragt et meget stort materiale arbejder i en vis kontakt med kvindekommisjonen og med kommunalreformkommissionen for at koordinere tingene. Endvidere at man har nedsat 3 underudvalg, der hver har taget sig for at tilvejebringe konkrete forslag inden for hver sit område, struktur og ydelser osv., og at de i øjeblikket inden for det ene udvalg arbejder på at komme med en delbetænkning angående sygeforsikringens dagpenge og karenstid. Endelig tror jeg, jeg må sige, at det store resultat fra kommissionen opnår vi jo nok først, når kommunalreformkommissionen har fuldført sit arbejde, fordi de to ting hænger så nøje sammen. Den kommunestruktur, vi får, bliver jo det grundlag, som det sociale skal bygges oven på.

Hermed sluttede forhandlingen.